

Ayvaz Dede'nin Rüyası

Enver Imamoviç
Çeviren: Meral Balota

AYVAZ DEDE'NİN RÜYASI

Enver İmamoviç
Çeviren: Meral Balota

Tarihî Roman

Akhisar Belediyesi
Temmuz 2015

Editör
Kerem Güneş

Çeviri
Meral Balota

Grafik Tasarım
İbrahim Cihan

Baskı
Melisa Matbaacılık
Sertifika no:12088

Yayın Kodu- ISBN
978-605-4925-57-5

Sevgili hatırama...

Saraybosna 2012

*Kitabımın yazılma sürecinde
önemli katkılarda bulunan*

*Travnik Müftüsü Mr. Nusret Abdibegoviç'e,
Prusac Handaga Camii İmamı Sakib Began'a,
Mostar'daki araştırmacı yazar Hasan Eminoviç'e ve
Foynica'daki öğretim üyesi Zilha Hacıç'e*

teşekkürlerimi sunarım.

TAKDİM

'Kalpten kalbe bir yol vardır' der Anadolu türküsü. Gizli bir yoldur bu. Gizli olduğu için de âşikâr. Herkes yürüyemez bu yolu. Yolculukların da bir kalbi vardır çünkü. Şairin 'Düş yola fark eyleme pâ vü seri' mısrasına kulak verenler yola düşer ancak. 'Önce yoldaş, sonra yol' diyenler...

Gülден düşmüş bir 'hisar'ı ak kılan neyse uzakta ama sınırları gönül ile belirlenmiş bir diyardaki şehri ak kılan da oydu. İşte romandan bir pasaj:

"Bir gün, yerli isim olan Prusac yerine bundan sonra 'Akhisar' kullanılacağı açıklandı. Bunun Türklerin dilinde 'Beyaz şehir' anlamına geldiğini öğrenen bazı yaşlı insanlar, Prusac için geçmişte de bazen yine Beyaz Şehir anlamına gelen 'Biograd' ismi kullanıldığını, bunun da Akhisar'la eş anlamlı olduğunu hatırlattı. Halk yeni ismi hemen kabul etti, çünkü bu isim şehirlerinin 'beyaz', dolayısıyla 'ışık' olduğunu ima ediyordu. Aynı zamanda beyazımsı taştan inşa edilen şehrin uzaktan ışıklı, yani 'beyaz' görüldüğünü de düşünüyorlardı."

'Akhisar'dan 'Prusac'a... Şeyh İsâ'dan Ayvaz Dede'ye... Türkiye'den Bosna'ya...Bütün beyaz şehirler gibi Akhisar da Prusac da, Hacı Bayram-ı Velî'nin "Nâgehân ol şâra vardım/Ol şârı yapılır gördüm/Ben dahi bile yapıldım/Taş ü toprak arasında" diyenlerin emeğiyle inşa edilmiştir. Böyle şehirlerde insan da her daim kendini inşa eder ve kâinatın gözbebeği olduğunun farkına varır. Çünkü bakınca 'Didâr' görünür o şehirlerin kenarında. Çünkü 'bir özge temâşâ'dır bu...

Her yıl Aksihar'da 'Çağlak Festivali'yle Şeyh İsâ'nın himmetiyle muhabbet medeniyetine doğru yola çıkıp Biograd'da da Ayvaz Dede ile buluşuyoruz. Bağrından 'su' çıkan kaya, bir 'kalb'e nasıl dönüşmüş, şahit oluyoruz. Gök ekinler biçiyoruz. Gözyaşlarımızla suluyoruz o acılı toprakları. 'Kardeşim' diyerek sarılıyoruz birbirimize.

Çınarlar cânberâberimiz oluyor ve asırların hâtıralarını anlatıyorlar bize.

Şehrin beyazlığıyla, kardeşlerimizin gözlerindeki ışıkla yıkanıyor ruhlarımız. Bir yanımız Prusac, bir yanımız Akhisar oluyor. Kalplerimiz yeniden yazılıyor. Şeyh İsâ'dan ve Ayvaz Dede'den yayılan râyihâ, ömrümüzü rüyâ kılıyor.

Enver İmamoviç'in bu romanı, Ayvaz Dede'nin hatırasını anlatıyor; o kutlu yolculuğu. Bizi de derin yollardan geçerek güllerin tâ içine çağırıyor. 'Bârekallah' gülbangı çekerek düşüyoruz biz de yola...

Salih Hızlı
Akhisar Belediye Başkanı
Temmuz, 2015

“Bir gün, yerli isim olan Prusac yerine bundan sonra ‘Akhisar’ kullanılacağı açıklandı. Bunun Türklerin dilinde ‘Beyaz şehir’ anlamına geldiğini öğrenen bazı yaşlı insanlar, Prusac için geçmişte de bazen yine Beyaz Şehir anlamına gelen ‘Biograd’ ismi kullanıldığını, bunun da Akhisar’la eş anlamlı olduğunu hatırlattı. Halk yeni ismi hemen kabul etti, çünkü bu isim şehirlerinin ‘beyaz’, dolayısıyla ‘ışık’ olduğunu ima ediyordu. Aynı zamanda beyazımsı taştan inşa edilen şehrin uzaktan ışıklı, yani ‘beyaz’ görüldüğünü de düşünüyorlardı.”

‘Kalpten kalbe bir yol vardır’ der bir Anadolu türküsü. Gizli bir yoldur bu. Gizli olduğu için de âşikâr. Herkes yürüyemez bu yolu. Yolculukların da bir kalbi vardır çünkü. Şairin ‘Düş yola fark eyleme pâ vü seri’ mısraına kulak verenler yola düşer ancak. ‘Önce yoldaş, sonra yol’ diyenler...

Gülden düşmüş bir ‘hisar’ı ak kılan neyse uzakta ama sınırları gönül ile belirlenmiş bir diyardaki şehri ak kılan da oydu. İşte romandan bir pasaj:

‘Akhisar’dan ‘Prusac’a... Şeyh İsâ’dan Ayvaz Dede’ye... Türkiye’den Bosna’ya...Bütün beyaz şehirler gibi Akhisar da Prusac da, Hacı Bayram-ı Velî’nin “Nâgehân ol şâra vardım/Ol şârı yapılır gördüm/Ben dahi bile yapıldım/Taş ü toprak arasında” diyenlerin emeğiyle inşa edilmiştir. Böyle şehirlerde insan da her daim kendini inşa eder ve kâinatın gözbebeği olduğunun farkına varır. Çünkü bakınca ‘Didâr’ görünür o şehirlerin kenarında. Çünkü ‘bir özge temâşâ’dır bu...

